

*A*molnár, a fia meg a szamár

Volt egyszer egy öreg molnár, s annak egy kamasz fia. Volt egy szamaruk; úgy gondolták, eladják a vásáron, és jó pénz kapnak érte. Attól féltek azonban, hogy mire a vásárba érnek vele, a csacsi elfárad, esetleg a lába is feltörik az úton, s akkor nem kel el olyan jó áron. Ezért hát összekötötték a szamár lábát, rudat dugtak a lábai közé, vállukra vették, s úgy, a rúdon vitték a vásárba... Ahogy mennek, szembe találkoznak az úton egy emberrel. Az meglátja a csacsit a rúdon himbálódzva, s elkezd hahotázni.

- No, az egyszer szent igaz, hogy a három közt nem a csacsi a legnagyobb szamár! Ők viszik a szamarat, ahelyett, hogy a szamár vinné őket!

Halja ezt a molnár, gondolja van benne valami igazság. Leteszik a szamarat a földre, kioldják a lábát, nógatva talpra állítják, az öreg fölülteti rá a fiát, s úgy mennek tovább, elől a fiú a szamáron, nyomában gyalog a molnár. Megint találkoznak egy emberrel.

- Hát ez meg miféle mamlasz? – mondja az ember. – Pöffeszkedik a szamáron, s hagyja az öreget kutyagolni! Szállj le öcsém, engedd szépen apádat a nyeregbe! Gondolták, ennek is igaza van; helyet cseréltek, s úgy mentek tovább, elől az öreg a szamáron, mögötte gyalog a fiú. Ismét találkoznak egy emberrel.

- Ó mi szívtelen vétség! – mondja az ember. – Pöffeszkedik a szamáron, s közben ez a szegény gyerek már alig vonszolja magát!- Ennek is igaza van – vakarta meg a fejét az öreg; intett a fiának, hogy üljön fel ő is, és most már így vonultak tovább, szamár háton mind a ketten, míg csak nem találkoztak valakivel.

Micsoda bolond népség! – mondta az ember. Ketten ülnek egy ilyen jámbor kis jószágon, jó, hogy még egy házat is nem rakna rá, tornyostul! Elszégyellték magukat erre, a molnár is, a fia is; leszálltak, s most elől a csacsi ment, terhétől szabadulva nagy vidámsággal, ide-oda illegetve magát, s mögötte kullogott a molnár meg a fia. Jön ekkor szemközt egy ember. Azt mondja:- Már csak bolond világot élünk! Elöl táncol a szamár, utána liheg fiastul a molnár! Úgy látszik elérkezett a szamarak világa! Hanem erre már méregbe jött a molnár.

- Úgy bizony – mondta, eddig szamarak világa volt, mert hol erre hallgattam, hol arra, s minden szíre-szóra adtam, kivéve a magam józan eszére! No de mától vége; mától fogva beszéljeteK, amit akartok, én azt teszem, amit jónak látok!